

...som kompletteras med ytterligare tvåusenetthundrasjuttio två avslöjande ord

Falle, falle krigsman...

Om det var det lilla glaset sherry eller min enastående skådespelarkonst kommer vi aldrig att få veta. Faktum är emellertid att jag, inför mina kamraters andlöst förvånade blickar och en vettskrämd överfurir, lyckades genomföra ett fall som, i brist på kraftfullare uttryck, måste beskrivas som perfekt. Precis som planerat lyckades jag skydda mellangärdet genom att ta emot med händer och fötter på var sin sida om hindret. Därefter avslutade jag uppvisningen med en kullerbytta som enligt samstämmiga uppgifter var ett under av precision. Min uniformsmössa flög i en vid båge genom luften när jag landade på rygg i gröngräset, med en nyss utslagen maskros som en elegant dekoration bakom mitt vänstra öra. Jag stönade svagt när mina oinvigda kamrater störtade fram för att hjälpa mig på fötter. Jag låg stilla på grässlåten och vindade med ögonen samtidigt som jag pressade fram några droppar saliv som fick rinna utefter haka och hals.

”Rör honom inte”, ropade överfuriren som närmade sig springande. Han tittade oroligt på min planlöst irrande blick och sa:
”Var det någon som såg vad som hände?”
”Han bara föll, pladask alltså!”
”Det verkade som om han slant på nåt sätt!”
”Faan, jag trodde nästan han dog!”

Överfuriren knäböjde bredvid mig.
”Hur är det, Mossberg?” frågade han med en röst som försökte att inte låta orolig. Han tittade sökande rakt in i mina ögon som nu var fullt uppspärrade och, hoppades jag, förlorade i ett främmande universum. Då inträffade någonting vi inte hade räknat med. Överfuriren reste sig upp och sa:
”Mossberg måste till sjukstugan omedelbart! Du och du”, sa han och pekade på två av mina kamrater, ”med språng till sjukstugan och hämta en bår!”

Sommarmorgonens slösande sol vräkte sitt heta guld över hinderbanan. Säkerligen var det ingen som längtade efter att springa de nästan två kilometerna till sjukstugan och tillbaka.

Musikern, läroverksadjunkten och fotografen hade diskret hållit sig i bakgrunden och därmed inte kommit i fråga för språngmarschen. Men ordern var given och två av mina stackars kamrater redan på väg.

Själv hade jag ingenting annat att göra än att ligga kvar i gräset och kvida lite lagom när det verkade lämpligt.

De som inte avdelats för att hämta bären började nu frukta att de kunde komma ifråga för att bära den senare, då med mig ombord.

Några av dem drog sig försynt undan.

Men överfuriren ville visa att han var den dramatiska situationen vuxen.

”Befälskola K, i grupper uppställning!” höjtade han och strax var alla utom jag på sina platser i grupperna.

”Överfurir, befälskola K enligt order, frånvarande sjuka en, kommenderade två!”

Det var läroverksadjunkten som, i sin roll som chef för den första gruppen, svarade för en reglementsenlig anmälan.

”Med två täter, rättning framåt”, fortsatte överfuriren och mina kamrater stod strax i två rader i stället för fyra.

”Indelning till två”, kommenderade överfuriren och befälseleverna ropade ut sina siffror

”ett, två, ett, två” över nejden men också över en liggande kamrat som nu började känna sig aningen besvårad.

”Ettorna bär fram, tvåorna bär bak”, framhärade överfuriren. ”Fyra man i varje

bärlag. Växling till nästa bärlag efter tvåhundra steg, är det uppfattat?”

”Ja, överfurir”, svarade befälskola K utan överdriven entusiasm.

Nu skulle de alltså, allihop, tvingas kånka på mig i solskenet.

Det fanns effektivare sätt att bli populär.

Jag kände en stark lust att resa mig upp och ropa ”april, april” eller något annat lika begåvat men insåg samtidigt att jag målat in mig i ett hörn, utan möjlighet att gömma penseln.

Gudskelov var det bara ett fåtal av mina kamrater som visste att jag simulerade, annars hade nog transporten till sjukstugan blivit betydligt mera plågsam än både fallet och kullerbyttan.

Nu bar man mig med gott humör och till och med ett visst medlidande.

De enda undantagen var musikern, fotografen och läroverksadjunkten som antingen druckit mycket mer sherry än jag eller också på pin jäkelskap snubblade till ibland, så att jag slog rumpan eller skallen i marken.

”Varsamt, varsamt” sade överfuriren misslynt, men utan större framgång.

I den lilla sjukstugan var det full uppståndelse.

Ryktet om att någon skadat sig allvarligt i hinderbanan hade gått före mig och de två stackars sköterskor som hade jouten hade förgäves försökt få kontakt med någon av regementets läkare.

Efter en kort, viskande konferens beslutade de att det säkraste var att forsla den skadade till akutavdelningen på Halmstads lasarett, och plötsligt befann jag mig på väg att lyftas in i en militärambulans.

Mina kumpaner erbjöd sig att göra mig sällskap, men överfuriren var kallsinnig.

”Övningen fortsätter! Befälskola K - enskild förflyttning med språng till hinderbanan!”

Istället fick jag sällskap med en av sköterskorna som då och då klappade mig mjukt på handen och sa, på bredaste halländska, att allting säkert skulle bli bra.

Akutläkaren var lång, ung och stressad.

Han betraktade intresserat mina ögonbottnar, vred och vände på mitt huvud åt alla håll och kanter och frågade om jag mår illa samtidigt som en kort och trind sköterska i sextioårsåldern passade på att kolla puls och blodtryck.

”Vad var det som hände?” frågade akutläkaren.

”Jag vet inte.” sa jag. ”Jag bara föll.”

”Vadå bara föll?”, envisades läkaren.

”I hinderbanan. Jag blev bara yr, och så föll jag.”

Han lyste in i mina ögon med en liten lampa, som för att få den belysta sanningen att kontrastera mot skumrasket i min hjärna.

”Har du ont någonstans?”, frågade han.

”Neej”, sa jag lagom tveksamt.

”Inte ont i huvudet? I käkarna? Eller i ögonen?”

”Neej.”

”Blodtrycket är lite högt, pulsen likaså”, sa sköterskan triumferande .

Nu plockade läkaren fram sitt stetoskop och lyssnade pliktskyldigast till hjärta och lungor. Sedan drog han fram en liten rostfri pall och satte sig bredvid mig.

”Du föll i hinderbanan, sa du. Var någonstans slog du dig i fallet?”

”Jag vet inte”, sa jag, ”men det känns lite ömt i magen”.

”I magen”, upprepade läkaren. ”Men du slog inte i huvudet, eller någon annan del av kroppen?”

”Jag vet faktiskt inte”, sa jag ynkligt.

Han tittade på mig under tystnad i några sekunder. Sedan sa han:

”Vill syster vara snäll och hjälpa soldaten av med kläderna så att jag kan undersöka honom.”

Herregud, jag hade helt och hållet glömt bort bulan!

När jag lagom mödosamt satte mig upp för att ta av grötrock och skjorta kände jag en lätt irritation i skinnet, inte mer. Men den trinda lilla sköterskan blev alldeles ifrån sig när jag blottat min överkropp.

”Kan doktorn titta här?”, sa hon bekymrat till läkaren som stod och skrev i det som skulle bli min sjukjournal. Jag tittade ner mot min mage.

Milde himmel!

Tvärs över veka livet på mig gick ett praktfullt, flera centimeter brett blåmärke som krönte en duktig svullnad. Fotografen hade gjort ett effektivt jobb med handduken och gympadojan

. Plötsligt kände jag mig som om jag verkligen var allvarligt skadad och det blev inte bättre av att läkaren sa:

”Beställ genast tid för röntgen, kolla blodtrycket igen och ta en temp. Här kan finnas inre skador!”

Till mig sa han:

”Vi skall vara så varsamma som möjligt, men nu är det viktigt att vi snabbt får veta hur du ser ut på insidan.”

”Blodtryck och puls är bättre nu”, sa sköterskan tröstande. ”Han har en liten temp men på intet sätt oroande”.

Hon klappade mig moderligt på kinden och jag tyckte att det måste synas på mig hur mycket jag skämdes för all denna uppståndelse.

Sedan rullades jag iväg till röntgenundersökningen och blev fotograferad i alla vinklar och vrår.

Vissa ställningar var så jobbiga att jag verkligen inte behövde låtsas att det gjorde ont i blåmärket. Efter en evighet och flera smärtsamma omtagningar rullades jag så tillbaka till akutavdelningen.

Den läckra men sparsamma frukosten hade kilat vidare ut i mina vävnader och jag kände mig duktigt hungrig, men misstankarna om att jag kanske fått inre skador gjorde att jag varken fick äta eller dricka. Jag låg och tittade upp i taket när dörren plötsligt slogs upp och lämnade plats för regementets fruktade läkare.

Han brummade någonting som antagligen var menat som en hälsning och kastade sig sedan lystet över min journal. En bunt röntgenbilder satt tätt tryckta under hans vänsterarm.

På något sätt upplevde jag honom som mindre skräckinjagande när han, som nu, var klädd i en strikt dubbelknäppt kostym och inte i uniform med vit rock över.

Han muttrade något ohörbart om journalen innan han gick över till att granska röntgenbilderna genom att lyfta dem mot det solbelysta fönstret. Så suckade han djupt och vände sig till mig.

”Hur känner soldaten sig?”

Han sa faktiskt så, och med ett tonfall som påminde om hur man kan tänkas be ett riktigt litet barn berätta vad hunden säger. Jag frestades att svara ”voff voff” men sa istället:

”Mest trött och hungrig, major.”

”Någon smärta från magen?”

”Nää...”

”Ingen yrsel eller svindel?” Hans tonfall var fortfarande mycket medkännande.

”Nää...”

Han gläntade åter på mappen som rymde min journal och fördjupade sig i mitt lidandes historia. Så höjde han ännu en gång ett par av röntgenbilderna mot ljuset innan han samlade alla handlingar i en prydlig bunt som han lade på baren, bredvid mina ben.

”Får jag se på magen!”, befallde han. Jag vek undan lakanet och drog upp sjukhusskjortan. Svullnaden var nu praktfullt blålila och man kunde även ana några illröda stråk mitt i eländet.

”Jag förstår att det ömmar”, sa regementsläkaren motvilligt

”Mmm”, sa jag.

Han sträckte ut handen som om han tänkte beröra svullnaden och i en rent betingad reflex spände jag

magmuskulerna. Då drog han hastigt tillbaka armen och höll den ett ögonblick lite obeslutsamt svävande i luften för att därefter låta den falla planlöst rakt ner.

Han hade långa, smala fingrar med närmast feminint välmanikurerade naglar. Med dem drog han till sig den runda stålpallen och satte sig ner intill mig.

”Exakt hur gick det här till?”, frågade han med en forskande blick mot mitt mellangärde.

”Jag vet inte, major. Jag bara föll. Sedan bar de mig till sjuken och innan jag visste ordet av var jag på väg hit!”

”Men varför föll soldaten?” fortfor regementsläkaren tålmodigt. ”Hindret kan ju knappast ha varit särskilt halt efter flera dagars solsken.”

”Jag blev yr bara! Utan anledning, som svindel, ungefär. Och då föll jag väl bara... Jag vet inte så noga...”

”Har detta hänt förut?”

”Nää, jag kan inte minnas att jag känt mig yr tidigare. Och ramlat omkull, nej, det har jag nog inte gjort sedan jag var i tonåren.”

”Jaså, soldaten har fallit omkull förut?”, sa regementsläkaren triumferande. Hur gick det till?”

”Men det var ju så länge sedan”, sa jag.

”Berätta!”

”Det var på jobbet, jag var bara femton år”, sa jag. ”Jag föll ner för en trappa och fick en hjärnskakning.”

Han bläddrade åter i min journal, samtidigt som han frågade:

”Vem var det som påstod att soldaten ådragit sig en hjärnskakning?”

”Det var en läkare i Göteborg. Distriktsläkare var hon. Min arbetsgivare skickade mig till henne och hon konstaterade att jag fått en hjärnskakning och sjukskrev mig.”

”Man kan ju undra över varför det inte står ett enda ord om denna famösa hjärnskakning i soldatens papper”, sa regementsläkaren maliciöst. ”Sa soldaten ingenting om den när han mönstrade?”

”Nej, det tänkte jag aldrig på”, sa jag sanningsenligt.

”Och hur länge varade denna sjukskrivning, om man får fråga?”

Jag tänkte efter.

”Det minns jag inte riktigt, men det var ganska länge. Mer än en månad tror jag.”

”En hel månad för en vanlig hjärnskakning”, fnyste regementsläkaren. ”Det tror jag inte på!”

Jag teg.

Han tittade åter på mitt blottade mellangärde och närmade sig blåmärket med sin högra hand. Åter reagerade mina magmuskler med att dra ihop sig och han avbröt rörelsen. Sedan sa han:

”Turligt nog verkar skadan begränsad. Trots att fallet åstadkommit en kraftig svullnad förefaller det som om soldaten inte drabbats av några inre skador. Han får ligga kvar på lasarettet i natt, för observation. Om ingenting oväntat tillstöter överförs han till regementets sjukstuga i morgon. Under tiden skall jag söka kontakt med den där distriktsläkaren i Göteborg. Kan jag få hennes namn?”

Han antecknade läkarens namn och gick därefter mot dörren. Precis när han skulle lämna rummet frågade jag:

”Får jag lov att äta och dricka nu?”

Han stannade till i dörröppningen och sa, utan att berättiga mig med en blick, till någon därutanför:

”Vill syster vara snäll och se till att soldaten får någonting lättsmält att äta. En klar buljong, eller kanske en tallrik välling.

Inga konstigheter, vi vill ju inte lägga lök på laxen.”

Bara några dagar tidigare hade den sybaritiske läroverksadjunkten redogjort för flera recept där man med stor framgång lagt lök på laxen men jag tvivlade på om regementsläkaren skulle vara intresserad av detta. Han gick utan att säga adjö.

Jag drog ner nattskjortan och upp lakanet.

Det kändes plötsligt kallt i det lilla akutrummet.

Några minuter senare kom en sköterska med en tallrik välling och ett glas lingondricka. Välling hade jag inte ätit sedan jag blev stor nog att göra motstånd, men saften gick ner i min tomma mage som sedan underhöll mig med lustiga små kurranden under en sömnlös natt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten